

Boletaires

L'article d'opinió de Jordi Novell arran del reportatge sobre inversió pública en música i cultura publicat a l'Anuari de la Música 2017

Un dels [temes centrals](#) de l'[Anuari de la Música 2017](#) ha estat l'anàlisi de la inversió pública en cultura -i particularment en música- durant el període 2008-2015. Una de les dades més alarmants és la constatació que la Generalitat de Catalunya va reduir en un 39% els recursos destinats a política cultural, i en un 60,5% els destinats a la música.

Per analitzar aquestes dades en un context més global vam voler buscar estudis similars en l'àmbit internacional, [en vam trobar un](#) de realitzat per la Fundació Catalunya Europa i elaborat per Pere Almeda sobre la despesa cultural als estats membres durant la crisi econòmica (2007-2014). El primer que ens ve al cap és que, en èpoques de conjuntures complicades, el món de l'art i la cultura han de ser els primers afectats per les retallades pressupostàries i que, abans de res, cal garantir un estat del benestar que preservi la sanitat, l'educació… allò que es coneix com 'despesa social'. Ja ho deia en Quico: "Ningú s'ha ferit per no llegir".

En aquesta clau errònia han actuat durant la darrera crisi econòmica els països del sud d'Europa, els famosos 'PIGS' (Portugal, Itàlia, Grècia i Espanya). Ah! També Catalunya. Els graus de prioritització pressupostària -i de demagògia política- han reduït el pressupost general de cultura d'un 1,5% el 2008 a un 0,9% el 2015 (i un 0,8% el 2017, malgrat l'increment efectiu de recursos). Alhora, la resta de països europeus van fer tot el contrari, optant per augmentar percentualment la seva inversió en cultura en el mateix període (França un 13,4%, Alemanya un 16,1%, Hongria un 32,4%, Eslovàquia un 25,6%, Dinamarca un 7,4%, Finlàndia un 6,5%, etc.).

Mentrestant, el vicepresident Junqueras defensava el desembre passat la [justícia social](#) dels

pressupostos de la Generalitat. Conseller: no hi ha pressupostos socials que siguin regressius en cultura; no hi ha estat del benestar sense un dels seus pilars essencials. La nostra primera emergència nacional és la cultura; apostem-hi fort dotant-la pressupostàriament i creant polítiques articuladores del sector.

Sortirem d'aquesta maleïda crisi més forts que abans; n'hem fiat la sortida als creadors, al talent i al públic, que ha seguit consumint productes culturals en la mesura de la seva magre cistella pressupostària. Som un país boletaire; no per la peculiaritat dels seus artistes, sinó per l'arbitrarietat de la seva existència. Terra fèrtil, pluja viva i un esclat.